

Kristus Konungens Högtid 2009

Årg. B

Inledning

"Mitt rike är inte av denna världen", sade Jesus. Pilatus hade egentligen inte behövt veta mer än detta för att kunna frisläppa Jesus, ty Jesus var uppenbarligen oskyldig i politisk mening, men Pilatus visste, att de som hade anklagat Jesus skulle aldrig nöja sig om han gjorde så. Därför lät Pilatus hudflänga Jesus i förhoppningen om att Jesu anklagare skulle nöja sig med att se hans person förnedrad och hans kropp nära döden. Men Jesu fiender var inte helt övertygade om att gisselslagen hade gjort Jesu messianska anspråk helt om intet. De återkom till Pilatus med ett hot om politiska repressalier om han inte lät avrätta honom: "Om du släpper honom, är du inte kejsarens vän. Den som gör sig till konung sätter sig upp mot kejsaren."

Pilatus trodde knappt sina öron. Vid andra tillfällen framhöll fariséerna och de skrifflärda att de endast hade Gud till konung, men nu passade det att bekänna sig till kejsaren! Pilatus fick göra dem till viljes, men hans hämnd på dem som manipulerade honom var den slutgiltiga ironin – han lät sätta upp en skylt överst på Jesu kors. Överskriften lydde: *"Jesus från Nasaret, judarnas konung"* och han vägrade att ändra på ordalydelsen trots deras protester.

Meningen med det liturgiska firandet av Jesus Kristus som Konung är just att få oss alla att inse hur nödvändigt det är att vi, var och en, öppet och modigt bekänner Jesus Kristus, judarnas Messias, som världens Frälsare och världsalltets Konung. Den som inte är beredd att bekänna sin tro på Jesus utesluter ju sig själv från *"hans rike"*. Men hur gör vi då vi bekänner vi oss till Jesus Kristus?

Första delen

För det första skall vi bekänna Jesus Kristus genom att öppet och modigt praktisera vår tro på honom i den kyrka som han grundade och som i sakramental mening är hans mystiska kropp – den Heliga, Katolska och Apostoliska Kyrkan – den kyrka som har varit en enda genom kristendomens hela historia och som är en enda överallt i världen i dag. En sådan bekännelse till Kristus genom en bekännelse till hans kyrka – handlar om att hålla fast vid (1) Kyrkans lära, inklusive de Heliga Skrifterna (2) Kyrkans moral, (3) Kyrkans gudstjänstliv, (4) Kyrkans sakrament och (5) Kyrkans kärleksgärningar.

Att göra så betyder inte att man måste göra sig skyldig till förakt för andra människors religion eller för de från oss skilda kristna samfund, men väl att vi aldrig tappar medvetenheten om att den kristna tron inte bara är en religion bland andra och att Katolska Kyrkan inte bara är ett samfund bland många. Det som Jesus Kristus sade till de lärjungar som utgjorde Kyrkan från början säger han till oss katolska kristna än i dag: *”Den som hör er, hör mig!”*

Givetvis handlar dessa ord om Kyrkans läroämbete i första hand, men vi har alla ett ansvar. Var och en av oss avlägger ett vittnesbörd vare sig han vill det eller ej. Därför måste man fråga sig själv på allvar – hur kommer Kristus, som en gång kommer att döma de levande och de döda, att bedöma värdet av det vittnesbörd jag har avlagt om honom i hans kyrka?

Andra delen

För det andra skall vi bekänna Jesus Kristus i ett ihärdigt försök att vinna andra till tro på honom och på *”det rike som inte är av den här världen”*. Visserligen skall vi först göra Jesus Kristus till konung över vårt eget liv, till konung över det lilla rike som är vårt eget, men vi får inte vara likgiltiga inför frågan om vår nästas tro, även om vi samtidigt måste respektera hans religionsfrihet och hans samvetsfrihet över huvud taget. Inför sin himmelsfärd och tronbestigning gav ju Jesus sina lärjungar denna befallning: *”Gå ut i hela världen och göra alla folk till mina lärjungar, döpa dem i Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt som jag har befallt er.”*

Eftersom människan har en odödlig själ och kommer att kroppsligen uppstå från de döda, kan vi inte bara tänka på vår nästas väl i den här världen. Vi måste också tänka på vår nästas eviga frälsning och underlätta för honom att komma in i det Gudsrike som kommer att framstå som en allomfattade verklighet i den tillkommande världen. Var och en av oss kan faktiskt avlägga ett vittnesbörd på något sätt, antingen det är ett vittnesbörd i ord eller gärningar – och alla kan bedja för andra människor om deras eviga frälsning. Att underlåta att göra så är att ge Pontius Pilatus rätt, som var likgiltig inför blotta tanken på *”ett rike som inte hör till den här världen”*. Han intresserade sig endast för den här världen.

Avslutning

Då Jesus förklarade för Pilatus att meningen med hans liv och hans lidande var att vittna om sanningen, frågade denne *“Vad är sanning?”* . Nej, Pilatus var egentligen inte någon sökare. Han var agnostiker på både det religiösa, det

filosofiska och det moraliska planet.

Det är faktiskt inte alls ovanligt att man kallar sig för agnostiker, d.v.s. påstår att man inte kan veta något om Gud och ett liv efter detta, just för att slippa brottas med sitt samvete över existentiella och moraliska frågor. Man håller sig till det som är politiskt gångbart – det som är politiskt korrekt – det som majoriteten som man har omkring sig tycks mena.

Det minsta man skulle kunna fordra av en domare som Pilatus vore att han själv alltid sökte sanningen och handlade i enlighet med sitt samvete. Men Pilatus tvådde sina händer från fallet Jesus. Jesus, som sade om sig själv, *“Jag är sanningen – Jag är vägen, sanningen och livet”* – han fick dö. Men sanningen, med kravet att bekänna sig till den, uppstår alltid igen. Och Jesus uppstod igen, för att göra sin korsfästelse till den förlösande sanningen om Guds kärlek till hela mänskligheten och korset till sin konungsliga tron.